

[Viola Nørlov.]

hvori de redegør for de oplysninger, kommissionen har indhentet. De udtaler til slut, at de mener, at kommissionens arbejde burde have resulteret i et påbud om tvungen bedøvelse af dyr før slagting, nødsituationer undtaget. Den 15. august 1953 fik vi en bekendtgørelse, der fulgte dette synspunkt, men fra denne bekendtgørelse er der siden dispenseret et par gange.

Jeg finder, at vi som et civiliseret samfund må nå ned til faste og forsvarlige slagtemetoder, og henstiller til den højtærede justitsminister at fremsætte et forslag til en slagtelov i lighed med lovene i Norge, Sverige og Finland.

Ingmar Wagner: Til indledning vil jeg takke undervisningsministeren for det svar, jeg fik på mine spørgsmål om seminaristernes og gymnasiasternes forhold, men det var nu ikke helt den vej, jeg ville. Jeg var nok klar over, at der er sket den mindre forbedring, at seminarieeleverne nu får 350 kr. årlig, hvilket betyder en tilbagevenden til den gamle ordning; men det, der efter min opfattelse er brug for, er, at seminarieeleverne bliver ligestillet med studenterne, idet seminarieeleverne som bekendt har langt sværere ved at skaffe sig ekstraindtægter ved siden af studierne, end studenterne har; deres studium er langt mere bundet, de kan ikke have beskæftigelse ved siden af, de trænger faktisk mere til stipendier, end studenterne mange gange gør.

Jeg omtalte ligeledes gymnasiasternes forhold. Dette spørgsmål var også fremme sidste år under finanslovdebatten i forbindelse med problemet om demokratiseringen af den højere uddannelse, og jeg gik dengang ind for, at stipendieordningerne skulle begynde i gymnasiet, for det er dér, udskillelsen begynder. Dette, at arbejderklassen, at småkårsfolk her i landet ikke har råd til at sende deres børn i gymnasiet, gør, at udskillelsen allerede begynder i gymnasiet, og hermed hænger det sammen, at så få studenter fra småkårs hjem går videre på universitetet. Det er nødvendigt, at der sker noget på dette område, og det glædede mig naturligvis, at den højtærede undervisningsminister sagde, at man måske kunne forvente, at disse spørgsmål senere hen ville blive taget op. Jeg kan vel næsten tage dette

svar som et udtryk for, at såvel seminaristernes som gymnasiasternes forhold i meget nær fremtid vil blive taget op til ny bedømmelse, så disse kategorier af unge bliver ligestillede med studenterne. Økonomi- og arbejdsministeren har nu lovet, at der vil komme forslag til en ny lærlingelov i januar måned, og at de store årganges problemer vil blive taget op.

Det var med tilfredshed jeg lyttede til såvel økonomi- og arbejdsministeren som til undervisningsministeren. Det samme kan jeg ikke sige med hensyn til forsvarsministeren; fra den side mødte jeg ikke megen imødekommenhed, ja, det er mig næsten uforståeligt, at ministeren kan sige, at der ikke er grund til de forbedringer, jeg var inde på. Jeg nævnte forleden dag, at en soldat skal klare sig for 2 kr. 25 øre om dagen i de første seks måneder, derefter stiger beløbet til 2 kr. 50 øre og efter 12 måneders tjeneste til 3 kr. Ministeren siger, at dette faktisk er tilfredsstillende, og at prisstigningerne forøvrigt ikke har ramt soldaterne, som de rammer andre mennesker. Jeg tror, det ville være af betydning også for soldaternes fremtidige kår, om forsvarsministeren henvendte sig på de steder, hvor soldaterne kommer for at købe deres daglige fornødenheder; hvis ministeren ville besøge de militære kantiner, ville han blive klar over, at siden 1953 er der sket voldsomme fordyrelser af mange ting. Jeg kan blot nævne det, soldaterne daglig har brug for, og som de ikke får i den daglige kostforplejning: kaffe, wienerbrød, mælk, sodavand, øl; det er altsammen steget ganske gevaldigt, siden den nuværende løn blev fastsat. Når soldaterne har fri, går de måske uden for kantinerne, og så har de også brug for langt flere penge til deres fornødenheder, end de havde for to år siden. På de toiletsager, som de fortsat selv må betale, har der også været ganske afgørende prisstigninger; vask af tøj og undermundering og sokker er ligeledes steget stærkt i pris i de sidste to år. Skal de rejse med jernbane, er det dyrere for dem end før, orlovsrejserne slår jo ikke til, og alle her i salen ved, at det er blevet dyrt at rejse med toget. Det argument, at prisstigningerne ikke rammer soldaterne, og at der derfor ikke er grund til at hæve deres lønninger, duer altså ikke.

Med hensyn til det andet spørgsmål, jeg stillede, nemlig angående soldaternes lette